

nou tesis doctorals i set tesis de llicenciatura, i ara, en reincorporar-se a la Universitat de Barcelona, vol desviar una mica els temes de la seva recerca iniciada el 1971 abordant la problemàtica de les estratègies reproductores, és a dir, veure la morfologia dels espermatozoides i relacionar-los amb les condicions ambientals en què viuen les poblacions dels micromamífers estudiats. És un tema realment apassionant, no solament per als ratolins sinó també per a l'espècie humana.

Ha fet múltiples treballs de divulgació científica, i també ha col·laborat en la *Història natural dels Països Catalans* (no es pot ser professor de la Facultat de Biologia sense col·laborar en aquesta obra, que difícilment es podrà superar).

La seva vinculació a l'Institut d'Estudis Catalans s'ha fet a través de la seva filial, la Institució Catalana d'Història Natural, del Consell Directiu de la qual ha format part de l'any 1973 al 1985: primer, com a bibliotecari i, posteriorment, com a tresorer i secretari. Els membres del dit Consell ara presents a la sala —com els doctors Bolòs i Vigo— coneixen el rigor i la meticulositat que té el doctor Gosálbez, no solament en les qüestions científiques, sinó també en les qüestions burocràtiques. Darrerament se li va oferir la presidència d'aquesta institució, però qüestions circumstancials van fer que declinés aquest honor. De tota manera, em consta que la seva col·laboració en el si de la Secció de Ciències Biològiques, si vostès li atorguen la confiança, pot ser altament positiva amb l'aportació dels seus coneixements a la nostra societat científica.

XAVIER LLIMONA I PAGÈS

Presentat per Oriol de Bolòs i Capdevila

Xavier Llimona i Pagès va néixer a Barcelona l'1 de febrer de 1943. Va estudiar ciències biològiques a la Universitat de Barcelona i es va llicenciar l'any 1965. Quan era estudiant ja va participar en les activitats de la Institució Catalana d'Història Natural, que aleshores actuava d'una manera clandestina. El tinc present d'aquell temps com un alumne destacat, actiu i optimista —un optimisme que ha mantingut sempre—, que l'ha portat a agrupar al voltant seu conjunts d'investigadors que han fet un treball important.

Ben aviat es va dedicar a l'estudi de la criptogàmia —l'estudi dels vegetals inferiors. Primerament, va començar estudiant algues, però aviat va passar a l'estudi dels fongs i dels líquens, que continua actualment.

El 1965, l'any que va acabar la carrera, fou ja professor ajudant de botànica a la Universitat de Barcelona; el 1967, també a la mateixa Universitat fou professor adjunt de botànica. El 1977 s'incorporà a la Universitat de Múrcia, on va estar cinc anys i va organitzar el Centre d'Estudis Botànics, estudis que fins aleshores eren inexistents, i va crear una escola que actualment és molt activa.

El 1981 passa a ser catedràtic de Botànica a Múrcia i el 1982 torna a la Universitat de Barcelona, a la Facultat de Biologia, com a catedràtic de Botànica, on continua actualment.

En l'especialitat de liquenologia, com que no tenia mestres —aquí no s'havia fet pràcticament res abans— va passar temporades llargues a França, a Alemanya, a Itàlia i a Finlàndia. Va ser deixeble de dues de les figures més representatives de la liquenologia del Mediterrani, el professor Clauzade i el professor Werner. El professor Werner, quan morí l'any 1977, veient que un dels llocs on la liquenologia tenia més possibilitats per ser estudiada era Barcelona, amb el professor Llimona, va cedir totes les seves col·leccions, molt importants, a l'Institut Botànic de Barcelona.

El doctor Llimona té més de vuitanta publicacions de la seva especialitat en diverses revistes tant del país com de fora. Hem de recordar que va tenir una intervenció important en la *Gran enciclopèdia catalana* i, després, en el volum de plantes inferiors de la *Història natural dels Països Catalans*, publicada recentment.

Ha estat president de la Institució Catalana d'Història Natural i vicepresident de la Societat Catalana de Biologia. És un dels fundadors de la Societat Catalana de Micologia —l'estudi dels fongs—, que no és filial de l'Institut, però que reuneix una gran part de gent interessada en la ciència dels bolets.

La botànica a Catalunya té una història molt llarga; comença al segle XVI. D'aleshores ençà, l'activitat s'ha mantingut amb una relativa regularitat. Però, fins fa poc temps, la recerca ha estat pràcticament limitada als vegetals vasculars: fanerògames i pteridòfits. L'estudi de les plantes inferiors, les criptògames, més difícil perquè necessita l'ús del microscopi, de productes químics i de mitjans bibliogràfics i material de comparació de mal trobar, podem dir que gairebé ha co-

mençat després de la guerra, a la segona meitat del segle actual, promoguda sobretot per gent relacionada amb la Institució Catalana d'Història Natural. Els estudis sobre molses, la briologia, foren iniciats pel doctor Prudenci Seró. Els seus continuadors han fet que l'escola briològica catalana hagi assolit un alt nivell. Entre ells, ocupa un primer lloc la doctora Creu Casas, membre de l'Institut, que, en passar a la categoria d'emèrita, deixa vacant la plaça que ocuparà el doctor Llimona, si és escollit com a nou membre. Cap al mateix temps, el doctor Ramon Margalef va començar l'estudi de les algues d'aigua dolça, fins aleshores a penes temptejat per ningú a casa nostra. Quant als fongs, encara que abans de la guerra hi havia hagut accions com el pla quinquennal del doctor Pius Font i Quer, fins més enllà de 1960 hom havia de dependre d'especialistes estrangers, fins i tot per a activitats divulgatives com són les exposicions de bolets.

Però en pocs anys les coses van canviar molt. Pels volts de 1970 existia ja un grup important d'investigadors dels fongs i dels líquens dirigit, en primer lloc, pel doctor Llimona, ben capacitat i actiu. Actualment, la recerca micològica a Catalunya és ja molt avançada i l'escola liquenològica del doctor Llimona i els seus deixebles gaudeix de prestigi internacional.

Tot això fa creure que una persona activa i optimista com és el doctor Llimona, que ha treballat intensament en el seu camp de recerca, que ha desenvolupat línies de treball noves i que s'ha esforçat molt per l'elevació del nivell de la cultura científica catalana, és adequada per participar en les tasques de l'Institut d'Estudis Catalans. Amb aquesta base, la Secció de Ciències Biològiques ha proposat el seu nom com a candidat a la condició de membre numerari i demana que aquesta proposició sigui votada positivament.

RAMON PARÉS I FARRÀS

Presentat per Antoni Prevosti i Pelegrín

Ramon Parés i Farràs va néixer a Barcelona l'1 de desembre de 1927. De molt jove es despertà el seu interès pel coneixement de la natura en termes molt generals. Des dels nivells superiors d'integració —com la cosmologia i l'astronomia— fins als més analítics —com l'estructura de la matèria— atragueren la seva atenció. Així es manifestà quan, després d'acabar els estudis de batxillerat cursà dos anys